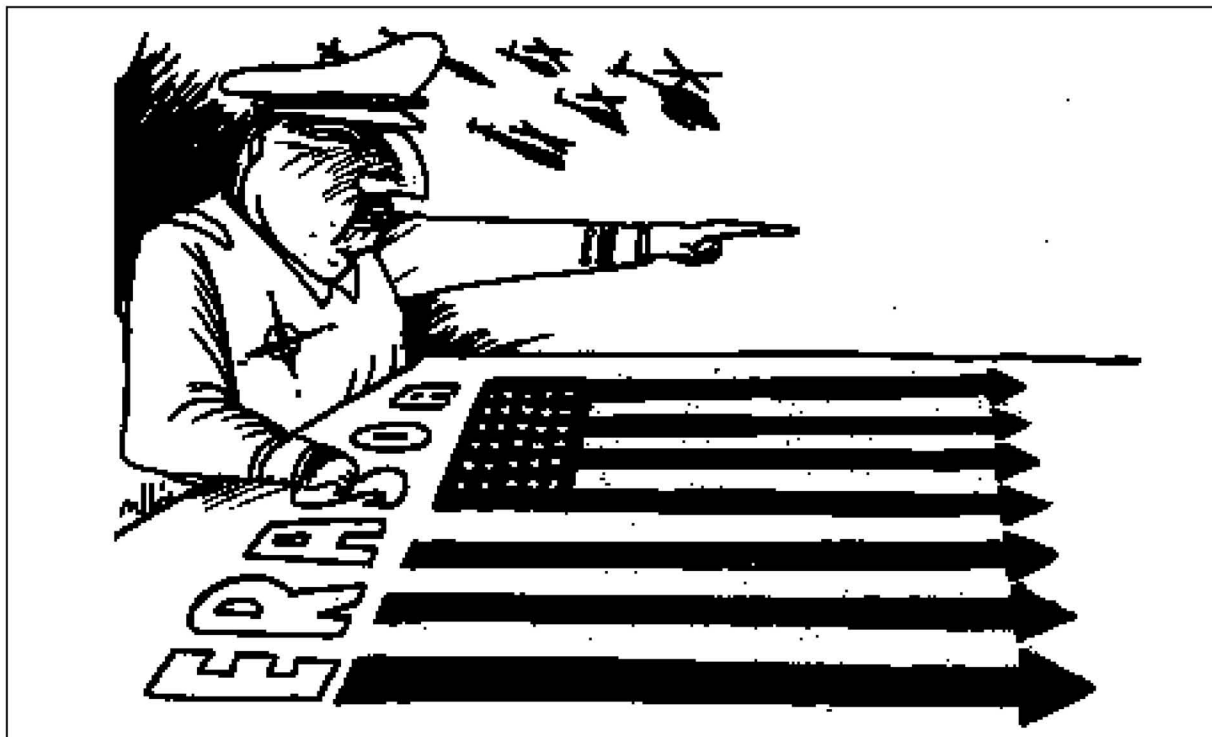

• MATTIN •

Egunero konfiantza giroa sortu

• MANU BAKERO •

[EGI IPARRALDEKO KIDEA]

Iparraldeko gazteak, funtsean, ez dira desberdintzen gainerako Europako gazteetatik. Kezka berak partekatzen dituzte Hegoaldeko gazteekin eta Frantziakoekin. Iparraldean, berberak dira gizabanakoaren lehen-tasunak: etxetik gertu ikastea edo prestatu ahal izatea, lana laster aurkitzea independente izateko, bizileku egokia izatea prezio egokian... Eta Iparraldeko gazteek eta besteek zerbait komun badute, hori politikaren inguruan erakusten duten hotsasun handia da, politika guztiarekiko mesfidantza ez denean.

Euskal Herriko gazteak, era berean, oso harro daude euskal herri-tar izateaz, beren nortasunaz, bai barnealdean, baita kostaldean ere, kostaldeko biztanleak leku askotatik etorritakoak izan arren. Egia da badagoela herri *desberdin* batekoak izateko sentimendua, nahiz eta desberdinki agertu Donapaleun edo Biarritzen: %75 herritar euskararen alde daude, baina %30 soilik dira euskaldun. Euskal gazteek, askotan, ikasteko edo lan egiteko Iparraldetik urrun joan behar dute-nean edireten dute berriz ere beren nortasuna.

Jakina, identitate sentimendua ez da abertzaletasunaren sinonimoa. Hainbat eratan zertzen da: elkarreketako esku-hartzean, gau-eskoletako arrakastan (AEK), euskal dantza taldeen eta abesbatzen bizkortasunean, bertsolaritzaren berrikuntzan, eta, batez ere, euskal rock eta folkaren hedamenean.

Horiek horrela, galde daiteke zer ekarpen egin diezaieketen mugimendu abertzaleak eta, bereziki, gazte abertzaleen erakundeek Euskal Herriko gazteei. Argi dago Eusko Gaztedik, adibi-

dez, ez duela Gazteriak-en ikuspegi bera.

Ezer baino lehen, ez da gehiago pentsatu behar gazte abertzaleen mugimenduek gazte guztiak ordezkatzeko dituztela. Gazte Eguna edo EGI Eguna adierazpide batzuk baino ez dira, beste hainbat bezala. Ez dezagun ahantz Iparraldean, are barnealdean ere, gazte gehien-gehienak ez datozela bat gure uste abertzaleekin.

Aitzitik, mugimendu abertzale-tik kanpo, erakunde askok bultzatzen dute gazteen kontzientzia hartzea: jai batzordeek, kultur eta kirol elkarteek, ikasle-en sindikatuek...

EGI Iparralde 1995ean sortu genuen hiru helburuok: informatzea, prestatzea eta mobilizatzea mezu abertzale, humanista eta bakezalearen inguruan. Ez da lortuko abertzaletasuna Iparraldeko gazteen artean aitzinaraztea haien eguneroko kezkak politizatuz, ez eta nazionalismoa sozialismoarekin edo presoekiko elkartasuna kale borrokaren inguruko lilura-menduetarekin nahasiz ere.

EGI erradikalizazio ahalegin ororen aurka dago. Gure mugimenduko gazteak besteak bezalakoak dira. Baina gu abertzaleak gara, eta jarraibide izan nahi dugu beste-entzat. Gure ustez, gazteek abertzale izan behar dute gizartean. Gazteek ez dute sekta gehiagoren beharrik. Borroka zuzenak eta positiboak proposatu behar dizkie-

gu: erakunde bat departamendua-rentzat, euskararen estatutua, inguramena, prestakuntza eta uni-bertsitatea, Hego Euskal Herriare-kiko lankidetzak, ingurumenaren babesa, barnealdeko nekazaritza-ren etorkizuna, jende guztia euskal kulturara hurbildu ahal izatea... Departamenduaren aldarrikapena adibide gisa hartzen badugu, abertzale garen aldetik, gazteei ulerta-

“

Iparraldean, gazte gehienak ez datoz bat uste abertzaleekin.

Aitzitik, mugimendu abertzaleetik kanpo, askok bultzatzen dute gazteen kontzientzia hartzea

razi behar diegu erakunde hori garrantzi handi-koa dela beraien-tzat...

Eusko Gaztedik bere alde du Euskal Herri osoan dagoen gazte mugimendu bakarra izatea. Erarik egokiena da egunen batean gure herriaren batasuna prestatzeko, elkarrekiko errespetuan oinarrituta. Era bere-

an, EGI Iparralde horregatik proposatu du Gazte Kontseilua sortzea Iparralderako, eta EAEn zein Nafarroan dauden antzeko erakundeekin federatzea.

Hitz batean, Lizarra-Garaziko akordioaren espirituari jarraikiz, uste dugu gazte abertzaleen mugimenduek aitzindari izan behar dutela bakegintzan, tolerantzia eta pazientzia etsenplua emanez, eta alferrikako borrokak baztertuz. Bake prozesuan buruz eta zentzuz esku hartzen asmatzen badugu, Iparraldeko gazteek oraindik konfiantza handiagoa izango dute mugimendu abertzalean.

• Erredakzioan itzulia

LUIS FERNANDEZ

Kafe borroka

Kike Amonarrizek esaten dituen nazioarteko *txiskeria* horietako bat kontatu zidaten lehengoan. Badakizue, nola esaten da andaluzieraz edo errusieraz, halako zera? Hara bada, halaxe dio niri kontatutakoak: Nola esaten da euskaraz *carajillo*? Eta erantzuna: Kafe borroka!

Asteburu honetan, aspaldiko partez, kale borroka ez baina kafe borroka izan dugulakoan nago. Ekintza biolento bakarra Iruñean zakarrontziak erretzen harrapatu duten polizia horrena izan omen da. Aginte espainolak dio mozkortuta zegoela, aringarria bailitzan-edo, eta sinesteko prest nago. Asteburuan egin duen hotzarekin, ez dut uste polizia gaueko bere misio bakartian gorputza berotu barik irtengo zenik kalera. Nire teoria zera da: kasernako kantinan *kafe borroka* hornitu zion tabernariari neurritz pasatu zitzaioela eskua Veterano txorrostadarekin.

Badirudi desiatzen geundela denok halako gauzak Espainiako Poliziak egiten dituela demostratzeko. Gestorei halako komunikatu gogor bat irakurri diet, hau gerra zikina dela eta... Ze disparate. Eta orain arteko guztia zer izan da? Bizi naizen auzoan erretako zakarrontziak zer izan dira orain arte? Gerra justu eta garbi bateko kalte *kolateralak*? Eta eskerrak hemengo edo hango keak itota amona zaharrik hil ez den (oraingoz).

Ramon Labaien aholkulari militarrek dioenez, «isuritako odolak egiten du nazioa». Badakit Euskaltzaindiak ez duela aditza onesten, baina utz biezadate halako adierazpenen aurrean *intsumitzen*. Borroka barik inoiz ez digute euskaldunoi ezer debalde eman, hori badakit. Baina batzuetan kasko militararekin egin daiteke borroka hartara behartzen bazaituzte, eta beste batzuetan, kasko barrukoarekin. Akaso garaia da berunezko soldadutxoak kajoian gordetzeko eta gure pausoak beste norabait zuzentzeko, martxa militarren turuta hotsaren erritmoari segitu barik.

...kornerra

MIKEL ELORZA

Betiko historia

■ Artelanen faltsutzeaz jardun nuen atzo. Artelanik inportanteenaz jardungo dut gaur, faltsutzearen alorrean: historia. Artelan perfektuena, faltsuena, orijinal autentikorik ez duena. Oraina entenditzeko, hots, faltsutze-ko behar duguna. Inoizko gertakizunen kopia *faltsu autentikoak* ez al dira, bada, EEB-Betako eskoletako gazte *wasp* (*white anglo-saxon protestant*) sarraskigileak, edo NATOk sarraskigile ez gazte baina bai *wasp*-ak? Milosevic bera ere? Jakina. Historia kopiatzen segitu behar dugu: oraina faltsutu ez diezaguten; gure faltsuketekin alde-ratu ahal izan dezagun. Manex Goihenetxek *Euskal Herriko Historia Orokorra* argitaratzea pozgarria da. Gure buruetako museoek behar dute halako lanen horniketarik.

(Oraingoz euskaraz ez da argitaratuko, «diru arazoengatik». Hori ere gure historia da, gure betiko historia).